

Пише: Оливер Вуловић

Политика Друге Србије је на смрт разболела државу Србију и Српство у целини. Евроунијатством је Србију оборила у кревет, паралисала јој мишиће, успорила дах и замаглила вид. Политика Друге Србије држави Србији оставља само онолико снаге колико је довољно да потпише оно што Берлин тражи, да дише онолико споро и плитко колико капитал великих банака, ММФ и ЕЦБ траже, види само оно што Вашингтон мисли да је довољно и да треба да се види. Политика Друге Србије је на одличном путу да у ултра кратком року са Србима одради оно што ни Турцима после векова окупације није успело, да их разсрби, разсветосави, раздржави. Друга Србија је са позиција власти а у пакту са Западом ушла у рат не само против Прве Србије, она је ушла у рат са Српством у целини, економски, духовно и територијално. Они су Српство брутално и сирово осиромашили, изругали му и лишли достојанства духовност и на свим просторима где живи га учинили несталним и привремено боравећим до коначног решења. Друга Србија је забранила наде и веру у бесконачност а као општи циљ октроисала европску привременост и амерички стил и политику коначности. Уместо нама природног источног вечног, уторила нас је у западно, европско временски ограничено. Уместо слободе, увела нас је у просту и свакодневну нужност ропског пребивања и мигољења. Друга Србија није само у друштву ненормално и неприродно удаљила класе, она је инсталирала касте, срозала сељака и васпоставила латифундије. Друга Србија је подстакла „добровољна“ изгнанства оних које су оставили без ичега и начинила их лицима која због сиромаштва имају осећај или да домовини више ништа не дугују, да их домовина више не заслужује или да домовина као појам више не постоји и да не треба да постоји. Друга Србија охрабрује оне који заговарају да је њихова домовина тамо где је њима тренутно лепо, тамо где је крупни капитал и на крају, да је сам капитал замена за домовину.

Иако мали народ, Срби су кроз историју својим државама и државношћу представљали субјект историје. Друга Србија данас свакодневно релативизује, разводњава и умањује значај српске државности и уводи нас у процес њеног тихог нестајања и маргинализовања и сами тим у позицију пуког објекта просечних играча европске и врхунских играча светске политике. У том смислу и дејствује њена политика према Космету, Рашкој, Војводини, Републици Српској и Црној Гори. Референдум Срба са севера Космета није само пука политичка акција супроствљања свим набројаним процесима које воде представници Друге Србије. Референдум је био и последњи вапај и грчевити покушај слања поруке остатку Српства да је вода дошла до грла и да је њихов референдум можда и једина легална и легитимна ствар која се Србима догодила у последњих четири године и најзначајнији политички акт после референдума из 1998. године. Политика Друге Србије више није део лепезе дозвољеног политичког деловања, она је те позиције одавно напустила, већ је то низ противуставних, противзаконитих, противдржавних аката. Референдум Срба са севера Космета нас упозорава да ми нисмо само прости савременици и посматрачи него жртве терора интересне групације на власти и да се у складу са том позицијом према њима треба да поставимо и реагујемо. Друга Србија је пробала да референдум угура у оквиру акције једне странке, једне идеологије и тако девастира његов општенародни карактер, криминализује народне трибуне који су га покренули и загуши поруке које је референдум послао. Београдски политички терористи и узурпатори све три гране власти у Србији су, истина, правилно препознали опасност која по њихове позиције вреба са севера Космета, јер је референдум скинуо вештачку засенченост свега живућег и постојећег у Србији светим питањем европских интеграција и кроз оголио резултате њиховог дванаестогодишњег фисовског владања Србијом,.

Из синтезе порука коју је референдум послао, посебно бих издвојио ону у којој се наглашава да је лојалност окупатору само краткорочно исплатива и да перверзно позивање на „да ни једна мајка у Србији више не заплаче“ није ништа друго до трасирање пута у нестанак свих српских мајки а самим тим и деце за којом би оне могле да заплачу. Референдум на северу Космета је први озбиљнији политички акт Срба у правцу пружања отпора окупацији а да то није формирање различитих националних већа и САО територија и ако их је београдска олигархија на власти баш у том смислу посебно јако оптуживала. У том смислу је Београд злоупотребио и муку Срба са југа Космета а све у паничном страху да ће се вирус отпора који је референдум произвео се прострети и на територију централне Србије. Вирус који би преко високе температуре Србију ослободио и одоздо и одозго, а они се плаше онога што би се могло у том случају десити њима одозго, то јест, да ће се претворити у оно што и суштински и представљају у овом народу, штетну излучевину. Сва је прилика да ће нас наши непријатељи, ако наставе са својом упорном истребљивачком политиком, приморати да становништво и територију бранимо и тежим стварима од оловке и референдумског листића. То није позив на „плач српских мајки“, већ питање избора између опстанка и нестанка ма шта о томе другосрбијанци мислили и ма шта да у Бриселу претходно потпишу.